

Sygn. akt:

II Ka 100/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSO Ryszard Warda

Sędziowie: SO Marek Konrad

SO Wiesław Oryl (spr.)

Protokolant Marlena Achcińska

przy udziale

Prokuratora Adama Kolbusa

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2014 r.

sprawy K. S.

oskarżonego z art. 178a § 4 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce

z dnia 6 lutego 2014 r. sygn. akt II K 1487/13

Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 /sto osiemdziesiąt/ złotych tytułem opłaty za II instancję oraz obciąża go wydatkami za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt:

II Ka 100/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 6 lutego 2014 roku uznał oskarżonego K. S. za winnego tego, że w dniu 17 listopada 2013 roku w miejscowości D. gmina B. na drodze publicznej kierował samochodem osobowym marki V. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości (wyniki badań: 0,61 mg/l, 0,56mg/l i 0,44 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu), będąc wcześniej trzykrotnie skazany za kierowanie samochodem w stanie nietrzeźwości prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Przasnyszu z dnia 22 czerwca 2009 roku w sprawie sygn. akt II K 292/09 i z dnia 25 maja 2011 roku w sprawie sygn. akt II K 296/11 oraz Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 25 lipca 2011 roku w sprawie sygn. akt V K 665/11, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokami Sądu Rejonowego w Przasnyszu z dnia 25 maja 2011 roku w sprawie sygn. akt II K 296/11 oraz Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 25 lipca 2011 roku w sprawie sygn.

akt 665/11, to jest czynu z art. 178a § 4 k.k. i za ten czyn na mocy art. 178a § 4 k.k. skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Z mocy art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres pięciu lat.

Zwolnił oskarżonego z ponoszenia kosztów sądowych, wydatkami obciążył Skarb Państwa.

Wymieniony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze apelacją zaskarżył obrońca oskarżonego. Zarzucając orzeczeniu rażącą niewspółmierność (surowość) kary orzeczonej wobec K. S. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie kary i warunkowe zawieszenie orzeczonej wobec oskarżonego

Obrońca oskarżonego przed Sądem odwoławczym poparł apelację.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna w stopniu oczywistym.

Na wstępie stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie niniejszej i dokonał trafnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji znajdują oparcie w całości okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego. Ocena materiału dowodowego została dokonana przez Sąd orzekający z uwzględnieniem reguł określonych w art. 4 i 7 k.p.k., a więc nie narusza w żaden sposób granic swobodnej oceny dowodów i nie zawiera błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodów) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) i w związku z tym Sąd Okręgowy w pełni ją podziela. Tak więc wina oskarżonego nie może budzić żadnych wątpliwości, zaś przyjęta kwalifikacja prawna czynu jest zasadna.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnieść wówczas, gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą. Ponieważ w treści art. 438 pkt 4 k.p.k. mowa jest o niewspółmierności rażącej, uznać należy, że chodzi tu o dysproporcję znaczną, bijącą wręcz w oczy, a nie o ewentualne drobne różnice w ocenach Sądu pierwszej i drugiej instancji.

Po tych wstępnych uwagach stwierdzić należy, że w sprawie niniejszej o rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu K. S. nie może być mowy. Zdaniem Sądu Okręgowego kara 8 miesięcy pozbawienia wolności jest karą w pełni uzasadnioną i stanowi niezbędną dolegliwość dla oskarżonego.

Sąd Okręgowy, analizując okoliczności przedmiotowe i podmiotowe czynu przypisanego oskarżonemu zaskarżonym wyrokiem nie znalazł podstaw do uznania, że orzeczona wobec niego kara jest rażąco niewspółmierna w sensie jej rażącej surowości. Orzeczona kara pozbawienia wolności jest współmierna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu. Sąd Rejonowy wnikliwie i przekonująco uzasadnił swoje stanowisko w zakresie wymiaru kary zasadniczej. Przy wymiarze rodzaju kary rozważył zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące. Argumenty podniesione przez obrońcę, a mianowicie to, że oskarżony przyznał się do winy, okazał skruchę, nie jest osoba zdeprawowaną, jest osobą młodą, nie stanowią dostatecznej podstawy do formułowania pozytywnej prognozy wymaganej dla zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary.

W ocenie Sądu Okręgowego oskarżony jako osoba dorosła siadając za kierownicę pojazdu w stanie nietrzeźwości, wcześniej na mocy orzeczenia sądu pozbawiona uprawnień do kierowania pojazdami, winien liczyć się z konsekwencjami jakie mogą go spotkać za tego typu zachowanie. Oskarżony bowiem wcześniej był karany za tego typu przestępstwa. Dwukrotnie orzeczona wówczas kara pozbawienia wolności, której wykonanie Sady warunkowo zawieszały, nie odniosła zakładanych skutków. Zatem orzeczenie wobec oskarżonego ponownie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, przy uprzedniej karalności, byłoby, w ocenie Sądu

odwoławczego, niesprawiedliwe społecznie. Podkreślić należy, że oskarżony jako świadoma osoba powinien liczyć się z tym, że w przypadku ujawnienia faktu prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości i wbrew orzeczonemu zakazowi, będzie musiał ponieść jeszcze dotkliwsze skutki. Z dotychczasowego zachowania się oskarżonego wynika, że jest on osobą wybitnie niepoprawną. Wcześniejsze skazania nie odniosły żadnego skutku. Zatem tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności, w ocenie Sądu Okręgowego, winna odnieść skutek w postaci przestrzegania przez oskarżonego w przyszłości porządku prawnego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu I instancji, że karą uwzględniającą we właściwej proporcji wszystkie dyrektywy wymiaru kary, jest kara orzeczona zaskarżonym wyrokiem i dlatego też nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji.

Orzeczenie o kosztach sądowych wydano w oparciu o treść art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ustawy o płatach w sprawach karnych.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.